ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΤΖΑΚ ΦΡΑΪΝΤΕΡ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ἦτανε βράδυ, ἡ ὥρα ἐννιά. Ἡ Σάσα ἡ ὑπηρέτρια, ἔφερε τὸ σαμοβάρι καὶ τὸ ἄφισε στὸ μακρὺ τραπέζι. Ἡ Μαρία-Νικόλεβνα, ἡ νοικοκυρά, μᾶς γέμισε τὰ φλυτσάνια. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας ὁ ἄντρας της ἔπαιζε «βίντ» μὲ τὴν κόρη του, τὸ φίλο του τὸν γιατρό, καὶ τὸ γαμπρό του. Καὶ ὁ φίλος μου ὁ Τζέμσον, ποὺ ἔμενα τώρα μαζύ του στὸ ρωσσικὸ αὐτὸ σπῖτι, διάβαζε τὸ «Ράσκο-Σλόβο».

— Αἴ, Φράντς, γράφει τίποτα ἡ ἐφημερίδα ; ρώτησε ἡ Μαρία-Νικόλεβνα τὸ φίλο μου Τζέμσον, δίνοντάς του ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

— Ναί, κάτι γράφει, εἶπε ὁ Τζέμσον, μὲ ὕφος σκεπτικό... Αἴ, δὲν εἶνε καὶ τίποτα... Εἶν' ἀλήθεια ὅμως ὅτι μοῦκανε ἐντύπωσι αὐτὸ ποὺ εἶδα... Καὶ εἶνε παράξενο πρᾶμμα, πολύ, πάρα πολὺ παράξενο.

— Καὶ τί εἶνε; ρώτησε ἀμέσως μὲ τὴν συνειθισμένη της περιέργεια ἡ Μαρία-Νικόλεβνα.

— Γιὰ νὰ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται, εἶπε τότε ὁ φίλος μου, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἱστορία, μιὰ ἱστορία μεγάλη καὶ παράξενη, ποὺ δὲν θὰ τὴν πιστεύατε ποτέ... Εἶνε ὅμως πολὺ παράξενη αὐτὴ ἡ ἱστορία...

— Πές μας τη λοιπόν, τοῦ εἶπα ἐγώ.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... ἔκαμε τότε ὁ φίλος μου· ξέρω πὼς δὲ θὰ πιστέψετε ἀπ' ὅλα ὅσα θὰ σᾶς πῶ.

Ἐμεῖς ἐπιμέναμε νὰ τὴν ἀκούσουμε τὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορία. Ἄναψε λοιπὸν ἕνα τσιγάρο ὁ Τζέμσον κι' ἄρχισε :

. . . . . .

— Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἔμενα στὸ Χάϊδελμπεργ καὶ παρακολουθοῦσα μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐκεῖ γνωρίστηκα κι' ἔπιασα φιλία μ' ἕνα νεαρὸ φοιτητὴ ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπρόν.

Οἱ γονεῖς του ἦταν Γερμανοί, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε ζήσει ὅλη του σχεδὸν τὴ ζωὴ στὴν Ἀμερική καὶ ἦτανε σὰν Ἀμερικανός. Ἐγὼ τὸν ἐγνώρισα κατὰ τύχη μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τῆς διαμονῆς μου στὸ Χάϊδελμπεργ· καὶ εἶν' ἀλήθεια ὅτι πολλὲς φορὲς μοῦ φάνηκε χρήσιμος. Ἦτανε καλὸ κι' ἐργατικὸ παιδί, τὸν συνεπάθησα κι' ἐγίναμε καλοὶ κι' ἀγαπημένοι φίλοι.

Ἀργότερα, ὁ φίλος μου Μπρὸν ἔγινε μηχανικός· ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμά του, δὲν ἔφυγε ἀλλ' ἔμεινε μαζί μου στὸ Χάϊδελμπεργ.

Μιὰ μέρα, θυμοῦμαι, μοῦ εἶπε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ στὰ περίχωρα τῆς πόλεως ποὺ μέναμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ προάστεια. Ἐγὼ δέχτηκα μὲ εὐχαρίστησι τὴν πρότασί του καὶ μιὰ μέρα πρωΐ—πρωΐ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐκδρομή.

Ὁ καιρὸς ἦτανε θαυμάσιος καὶ περάσαμε πολὺ ὄμορφα. Γυρίζαμε στὰ περίχωρα τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα, βράδυ-βράδυ, φτάσαμε σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Ζαλτσχάϊν.

Ἦταν ὡραῖο μέρος κ' εἶχε μιὰ παράξενη παλιὰ ἐκκλησιό, ποὺ εἶχε μέσα ἕνα σωρὸ λείψανα τοῦ Τριακονταετοῦς πολέμου.

Ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου καταλύσαμε ἦτανε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἴχαμε περάσει ὥς τώρα. Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἦτανε πρῶτα μοναστῆρι καλογραιῶν· ἀλλά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μέρος τοῦ κτιρίου κάηκε σὲ μιὰ πυρκαϊά, εἶχε γίνει ξενοδοχεῖο. Ἀπάνω τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε ἕνα μικρὸ πύργο. Θᾶτανε, φαίνεται, τὰ καμπαναριὰ τοῦ μοναστηριοῦ.

Φάγαμε καλὰ καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε νωρίς. Μᾶς εἶχανε δώσει δυὸ κάμαρες καθαρὲς καὶ εὐρύχωρες καὶ εἴμαστε καθ' ὅλα ἐνθουσιασμένοι. Οἱ κάμαρές μας συγκοινωνοῦσαν. Ἡ δική μου συγκοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ διάδρομο, ἐνῶ τοῦ Μπρὸν συγκοινωνοῦσε μόνο μὲ τὴ δική μου· ἄλλη πόρτα δὲν εἶχε. Ἔκανε ζέστη πολλή, γι' αὐτὸ ὁ Μπρὸν μοῦ εἶπε ν' ἀφίσω τὴν πόρτα του ἀνοιχτή· ἐγὼ τὴν ἄνοιξα καὶ ἄνοιξα καὶ τὰ δικά μου παράθυρα.

Ὁ Μπρὸν ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε, καθὼς κατάλαβα ἀμέσως, γιατὶ πολὺ γρήγορα ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ.

Ἐγώ, δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο γιατὶ εἶχα περπατήσει πολλὰ μίλλια.

Βλέποντας πὼς δὲν ἐρχόταν ὁ ὕπνος, ἄναψα ἕνα κερὶ κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω ἕναν τόμο τοῦ Χάϊνε ποὺ εἶχα πάρει μαζί μου. Ἄκουσα τὸ ρολόϊ τοῦ ξενοδοχείου νὰ χτυπᾷ δέκα, ἔπειτα ἕντεκα κι' ἀκόμα δὲ μοῦρχότανε διάθεσις νὰ κοιμηθῶ. Εἶπα μέσα μου :

— Θὰ διαβάσω ἀκόμα ἴσα μὲ τὶς δώδεκα, κι' ἔπειτα θὰ πέσω.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ρολόϊ χτύπησε δώδεκα παρὰ τέταρτο, ἐγὼ χασμουρήθηκα γιὰ πρώτη φορά· αὐτὸ μὲ εὐχαρίστησε, γιατὶ νόμισα ὅτι σὲ λίγο θ' ἀρχόταν ὁ ὕπνος.

Ἄφισα σὲ λίγο τὸ βιβλίο μου καὶ κύτταξα τὴν ὥρα. Ἦτανε δώδεκα παρὰ ἕνα λεπτό. Ἔσβυσα τὸ κερὶ καὶ πλάγιασα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν ξέρω ὅμως γιατί, ἄρχισα νὰ μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα, καὶ περίμενα, μόλις ἔφτανα στὰ ἑξῆντα, ν' ἀκούσω τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ μεσάνυχτα.

Ἔφτασα στὰ ἑξῆντα, μὰ δὲν ἄκουσα τίποτα... μηχανικά, ἐξακολουθοῦσα νὰ μετρῶ... ἔφτασα τὰ ἑκατὸν ἑξῆντα, κι' ἀκόμα τὸ ρολόϊ δὲν εἶχε χτυπήσει... μέτρησα καὶ τὰ διακόσα, τίποτα ! Τότε σκέφτηκα ἀμέσως πῶς θὰ εἶχα κάνει λάθος. Ἄναψα λοιπὸν ξανὰ τὸ κερί μου, κι' ἐκύτταξα τὸ ρολόϊ μου...

Ἦτανε δώδεκα καὶ δυὸ λεπτά ..Καὶ τὸ ρολόϊ δὲν εἶχε χτυπήσει!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δοκίμασα ἕνα ἀλλόκοτο καὶ δυσάρεστο αἴσθημα ἀνησυχίας· μὲ τὸ ρολόϊ στὸ χέρι, ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι μου καὶ μοῦρθε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ φωνάξω τὸν Μπρόν, ποὺ τὸν ἄκουγα νὰ ροχαλίζῃ ἥσυχα· ἀλλὰ δὲν τὰποφάσισα. Στάθηκα ἔτσι ἀρκετὴν ὥρα, ὥς τὶς δώδεκα καὶ τέταρτο· κι' ἄκουσα τότε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπάει δώδεκα καὶ τέταρτο ὅπως πάντα. Σκέφθηκα λοιπὸν τότε ὅτι τὸ ρολόϊ θὰ χτύπησε χωρὶς ἄλλο μεσάνυχτα, ἀλλὰ ὅτι μένα θὰ μὲ εἶχε πάρει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ὕπνος καὶ γι' αὐτὸ δὲν τἄκουσα. Μολαταῦτα, ἤμουνα βέβαιος πὼς δὲν εἶχα κοιμηθῆ καθόλου... Ὁπωσδήποτε, ἔσβυσα τό κερί μου, καὶ ἡσύχασα. Ὁ ὕπνος μ' ἐπῆρε σχεδὸν ἀμέσως.

. . . . . .

Τὸ πρῶτο ποὺ κατάλαβα ἔπειτα ἀπ' αὐτά, ἤτανε πὼς εἶχα ξυπνήσει τρομαγμένος... Δὲν ξέρω γιατί, μοῦ φάνηκε σὰν νὰχε κάποιος κλείσει τὴν πόρτα ποὺ συγκοινωνοῦσε ἡ κάμαρά μου μὲ τὴ διπλανή, ὅπου κοιμῶταν ὁ φίλος μου.

Ἔψαξα ἀμέσως νὰ βρῶ τὰ σπίρτα· ἀλλὰ βρῆκα τὸ κουτὶ ἀδειανό. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνας φόβος ἀνεξήγητος μ' ἐμπόδιζε νὰ κυττάξω πρὸς τὴν πόρτα. Τέλος, ἅμα εἶδα πὼς δὲν ἔχω σπίρτα, κατέβαλα μιὰ μεγάλη προσπάθεια καὶ κατώρθωσα νὰ κυττάξω πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ πόρτα ἤτανε κλειστή, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ τὶς χαραματιὲς εἶδα φῶς. Νόμισα πὼς ὁ Μπρὸν εἶχε ἀνάψει τὸ κερί του. Τὸν ἐφώναξα ὄχι καὶ πολὺ δυνατά· ἀλλὰ δὲν ἄκουσα ἀπάντησι· τὸν ἐφώναξα πάλι, δεύτερη φορά· καὶ πάλι δὲν ἔλαβα ἀπάντησι.

Τότε σηκώθηκα κι' ἐγὼ καὶ πῆγα ὥς τὴν πόρτα ποὺ χώριζε τὴν κάμαρά μου ἀπὸ τὴ δική του. Μόλις ἔφτασα κοντά, ἡ πόρτα ἄνοιξε λίγο, σιγὰ καὶ προφυλακτικά, κι' ἕνα θαμπὸ φῶς ἐφώτισε ἀμυδρὰ τὴν κάμαρά μου· ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος μὲ κυττοῦσε. Ἀμέσως ὅμως ἡ πόρτα ξανάκλεισε πάλι, ἥσυχα κι' ἀθόρυβα ὅπως ἀκριβῶς εἶχε ἀνοίξει.

Ἐγώ, περπατῶντας στὰ δάχτυλα, προχώρησα ὡς τὴν πόρτα· μοῦ φάνηκε πὼς πέρασε χρόνος ὁλάκερος ὥς ποὺ νὰ τὴ φτάσω. Κι' ὅταν τὴν ἔφτασα, αἰσθάνθηκα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀνοίξω. Μὲ εἶχε παραλύσει ὁ φόβος...

Ἔβλεπα ὅμως ἀκόμα φῶς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ τὶς χαραματιὲς τῆς πόρτας... Κι' ἔξαφνα, καθὼς στεκόμουνα ἀκίνητος μπροστὰ στὴν πόρτα, ἄκουσα κρότο στὴν κάμαρα τοῦ Μπρόν...

Ἄκουσα βήματα πολλά, καὶ φωνὲς χαμηλές, ποὺ μιλοῦσανε μιὰ ἄγνωστη γλῶσσα.

Ἄξαφνα, οἱ φωνὲς δυναμώσανε· ἄκουσα τότε τὸ θόρυβο μιᾶς ἀγρίας πάλης· ἄκουσα ἔπειτα μιὰ ἄλλη φωνή, γνωστή μου φωνὴ αὐτὴ τὴ φορά, ποὺ κατέληξε σὲ πνιγμένο βογγητό, βογγητὸ ἀπαίσιο, φοβερό, ποὺ μ' ἔκανε νὰ φρίξω, καὶ ν' ἀνατριχιάσω ὁλάκερος.. Καὶ τότε,—δὲν ξέρω ἂν ἐπανέκτησα τὴν ψυχραιμία μου ἢ ἂν μοῦδωσε τὸ θάρρος αὐτὸ ὁ φόβος μου—ἔπεσα ἀπάνω στὴν πόρτα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν ἀνοίξω. Δὲν ἄνοιγε ..

Κάποιος ἢ κάτι τὴν κρατοῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμί του κλειστὴ ἀπὸ μέσα. Τότε φώναξα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου τὸ φίλο μου... Κι' ἐκείνη τὴ στιγμή, θυμᾶμαι, λάλησε τὸ πρῶτο κοκκόρι...

Ἡ πόρτα ὑποχώρησε, κι' ἐγὼ ἔπεσα στὰ χέρια τοῦ φίλου μου Μπρόν. Ἦτανε σκοτάδι ! Ὁ Μπρόν, τρομαγμένος ἀπ' τὴ φωνή μου, ἄναψε ἀμέσως ἕνα σπίρτο καὶ μ' ἐρώτησε τί εἶχα πάθει... Στὴν κάμαρά του δὲν ἤτανε κανένας ἄλλος ἀπὸ μᾶς τοὺς δυό, κι' ὅλα τὰ πράγματα μένανε ἀνέπαφα στὴ θέσι τους, ἐν τάξει ὅλα. Ἔξω, ἡ πρώτη λάμψη τῆς αὐγῆς φώτιζε ἀμυδρὰ τὸν οὐρανό.

Ἐγὼ τοῦπα τότε πὼς μὲ πείραζε ἐφιάλτης· τὸν ἐρώτησα ἔπειτα ἂν εἶχε πάθει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, ἢ ἂν τὸν ξυπνῆσαν οἱ φωνές μου· εἶχε συμβεῖ τὸ δεύτερο· ὁ Μπρὸν μοῦπε πὼς δὲν εἶχε κοιμηθεῖ ποτέ του καλλίτερα ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτή.

Τὴν ἄλλη μέρα συνεχίσαμε τὴ πορεία μας κι' ὅταν γυρίσαμε στὸ Χάϊδελμπεργ, ὁ Μπρὸν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα πιὰ ποτέ· ἀλληλογραφούσαμε ὅμως τακτικώτατα καὶ τὴν περασμένη ἀκριβῶς ἑβδομάδα ἔλαβα ἕνα γράμμα του ἀπὸ τὸ Νιζνὶ-Νοβγοῤόδ. Μοῦγραφε πὼς αὐτὸ τὸ μῆνα θὰ πήγαινε στὴ Μόσχα.

. . . . . .

Καὶ τώρα φαντάζομαι πὼς ὅλοι σας θὰ ἀπορῆτε τί σχέση μπορεῖ νἄχῃ ἡ παράξενη αὐτὴ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα μὲ αὐτὸ ποὺ γράφει ἡ ἐφημερίδα. Ἀκοῦστε λοιπόν, μᾶς εἶπε, καὶ μᾶς διάβασε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ «Ράσκο-Σλόβο» :

ΖΑΛΤΣΧΑΙΝ, 11 Σεπτεμβρίου.—Ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ ξενοδοχείου τῆς κωμοπόλεως εὑρέθη ταραγγαλισμένος ὁ μηχανικὸς Μπρόν. Οἱ δράσται τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ παραμένουν ἄγνωστοι. Ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι ὁ ἄτυχης μηχανικὸς ἐστραγγαλίσθη ὑπὸ φαντασμάτων. Λέγεται ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο ἦτο πρὶν μοναστήρι καὶ ὅτι ἔχουν διαπραχθεῖ ἐντὸς αὐτοῦ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα. Ἐκτοτε πολλοὶ πελάται εἶδον νὰ περιφέρωνται ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου βρυκολακες !...

Τζὰκ Φράϊντερ